

Hayatımızın Patronu ve Rehberi Kim?

Tabiatta kötülüğün kaynağı insandır. Diğer canlılar sadece içgüdüleriyle hareket ederler ve onlara karşı tedbir alınabilir, ancak kötü niyetli insanların nerede ne yapacağını kestirmek, tedbir almak her zaman mümkün değil. Her zaman kötü şeyler yaşayacağız diye bir şey yoktur. Fakat insan her türlü duruma hazır olmalıdır. Hazır olmak için ise ilahi sevgiyi kullanmak ve onu hayatımızın patronu/rehberi yapmak en emin yoldur. Kötülükleri bertaraf etmek ya da onunla güçlü bir biçimde mücadele etmek ve sabır göstermek ancak bu yolun samimiyetiyle mümkün olur.

Ne yaparsak yapalım, masumiyetimizi kaybetmememiz gerek. Masumiyet, üzüntüleri aşmada zamanı kısaltır. Kısa sürede zorlukları aşarız. Masumiyetin anlamı kötülükler karşısında iyimser olmaktır. İlahi sevgiye güveni kaybetmemektir. Kimseye kötülük yapmama düşüncesinin hayata geçmesidir. Olumlu düşünmek, ilahi sevgiye güvendir, onun koruyuculuğuna inanmaktır. Bu nedenden dolayıdır ki, Mesih, **"Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür."** (Matta: 6) sözünü söylemiş ve bir yaşam felsefesi olarak üstünde durmuştur.

"İki efendiye/patrona kulluk edemezsiniz" söylemiyle, özgürleştirici hakikat sevgisine ve hakikatin anlamlarına vurgu yapılmaktadır.

Bu ilahi söz, hayatın anlamlarına dönük, çok kapsamlı, çok güçlü ve derin mesajlar içerir. İnsanı kendi içindeki ikiliğin, çelişkinin merkezine götürür. İnsanın/egonun içsel çatışmalarını dile getirmektedir. İnsan olarak içimizdeki karanlık ve aydınlık yanlarımızın savaşını anlatıyor.

Her şeyde olduğu gibi, kulluk etmenin de çeşitleri var. Bu da sevginin farklı türevleriyle olmaktadır. Ruhunda ilahi sevgi ve bilgisi bulunmayan hiçbir sevgi başarıya götürmez. Hayatın dar sokaklarında çıkmaza götürür. Yanıltır.

Burada esas olan özgürleştirici hakikat sevgisidir. İnsanın iç dünyasında hiçbir sevgi, hayatı var eden, yöneten ilahi, hakikat sevgisinden üstün, etkin olmamalıdır. Hayatın ana dinamiğinde ve idaresinde Rabbin ilahi sevgisi olmalıdır. Buna gönderme yapılmaktadır.

Ahlaki/insani/kalıcı değerlere göre yaşamaya, sevgi-saygı verip sevgi-saygı almaya, sorumluluk ve sahiplenme/kollama duygusuyla katkıda bulunmaya zorlayan sevgi ile bizi baltalayan, iyilik yapmaktan alıkoyan, dizginleyen, hayatımızı ve çalışmalarımızı sabote eden kötü tercihlere yönelten sevginin gücünü tanıtıyor. Tanıtırken, sakındırıyor.

Bu sakınmayı yaparken, aynı zamanda yaşamın kendisi ve özü olan gerçek sevgiye yönlendirmektedir. Bu aynı zamanda, araçların farkındalığı içinde amaca bir çağrıdır. Bu çağrı içsel beğenmişliği, korkuya dayalı, egonun esareti içinde yaşadığımız bir dünyadan

ıkarıp içimizdeki SAF SEVGİ ile buluşturma çağrısıdır. Gücü, sevgiyi, mutluluğu artık dışımızda değil içimizde bulabileceğimizin davetidir. Asma ve çubuk örneğinde olduğu gibi, hayatın amacıyla özdeşleşme sevgisidir. Ruhsal manada içerdeki kavgayı sonuçlandırma çabasıdır.

13. yy'ın zgn yazarı ve Süryani Deha Barebroyo (Abulfarac) **“Nehtuf hnan lan valgav menan nethgave. Dneřkah malkuthan damtaşyo bleban: kemath dnehze lalohan = Kendi kendimizi zorla alalım, alıkoyalım, iimize odaklanalım ki, yüreğimizde saklı cennetimizi keşfedelim. Yani orada Allah'ımızı görelim”** derken aslında bu temel gerçeği dile getirmektedir.

Maneviyat ruhla ilgilidir. Kendini tanıma, kendine ve başkalarına karşı sorumlu olma alanına bir yolculuktur. İki efendiye/iki patrona kulluk/hizmet ederek bu yolculuk yapılmıyor. Yapılsa da, sonu hüsrana ve zarar olur...

Bu hüsrana ve zarara uėramamak için herkes ruhsal geliřiminden aynı oranda sorumludur. Bireysel ve toplumsal yarar için bu geliřimi yapmakla yükümlüdür.

Saygılarla.

Yusuf Beėtař